

Bontatlan tenyér

Hiszel-e már a halk kattogásban,
amit sosem akartál meghallani?
Félsz-e még tőlem, öreg suhogótól,
aki elveszett a festék alatti gyengeségben?
Gondolsz-e rá, milyen volt árnyékom,
és hogy az ablakon át belegyeztem
felforrt szobád. Bárcsak megmutathatnám,
hogy osztoztunk a föld és az ég adományán,
amíg el nem szakítottál társaimtól,
ki nem téptél gyökérezetemből,
hogy szétbontás után lehántsд kérgem,
felapríts, szitálj masszává pépesítve,
és darabjaim átengedd a présen.
Kifeszítetted száradni, ami maradt,
hogy utána hatalmas tekercsekből
méretre vágд és összekend kisajtolt
maradványaimat. Világgá küldtél,
pedig csak élni akartam, növekedni
tovább a vén udvar új gyermekeivel
igaz virágzásokor, és ha levél koppan,
sűrű napsütésben, eget rázó fagyban.
Hiszen akkor buktam ki a fényre,
amikor anyádat mély levegővételek
közt támogatták ki a kapun, sietve.
Miért haragudnék, a te lélegzeted,
de ahogy karjai közt veled hazatért,
még nem láttam a gyilkost benned.